

DE VR-RIDE

Rianne Bagerman

DE VR-RIDE

*Durf jij je leven te geven?
Niets is wat het lijkt, wat is echt en wat niet?*

Eerste druk 2025

ISBN: 978-94-6266-751-8

ISBN: 978-94-6266-752-5 (e-book)

NUR 285, 332, 334

Auteur: Rianne Bagerman

Druk- en bindwerk: Rianne Bagerman

Copyright © 2024 Rianne Bagerman

Lees meer over de auteur en haar boeken op www.riannebagerman.nl

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotokopie, microfilm, internet of op welke anderwijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

De aankondiging

Grienhorst was een heel klein en saai dorpje met slechts vierduizend inwoners. Er gebeurde weinig en de dagen leken soms traag voorbij te gaan. Er was één kroeg waar iedereen in het weekend vaak te vinden was. Jong en oud kwamen hier bij elkaar om een potje te darten, te biljarten of gewoon gezellig met elkaar te kletsen onder het genot van een hapje of drankje.

Verder had Grienhorst een paar basisscholen, een kerk en een supermarkt waar je net de noodzakelijke boodschappen kon doen. Maar voor kleding, elektronica of andere luxe dingen moest je naar de stad of een dorp verderop. Er gebeurde hier bijna nooit iets leuks, behalve één keer per jaar, dan was het feest. Er werd dan een spectaculair evenement georganiseerd, een grote kermis die een hele week duurde. Iedereen in Grienhorst keek er al het hele jaar naar uit en zelfs mensen uit de omliggende dorpen en steden kwamen hiernaartoe om samen met de dorpelingen dit feest mee te vieren.

Ook Marit was opgewonden. Het was bijna zover! Iedere dag als ze van school naar huis fietste, kwam ze langs het weiland waar de kermis elk jaar plaatsvond. Ze waren al begonnen met het opbouwen. Veel vertrouwde attracties stonden er ieder jaar, zoals de calypso, schiettentjes, snoepkramen en de draaimolen. Maar waar Marit het meest naar uitkeek, was de nieuwe attractie. Niemand wist van tevoren wat het zou worden. Het bleef tot het laatste moment spannend, maar elk jaar was er iets nieuws te vinden op de kermis.

Marit dacht terug aan vorig jaar en kreeg een dromerige blik in haar ogen. Ze kon de geur van popcorn en suikerspinnen bijna ruiken. Wat was dat leuk, zeg. Ze hoorde haar vriendin, die naast haar fietste, niet eens meer. ‘Of niet, Marit?’ hoorde ze Sanne ineens zeggen. Marit schrok op uit haar gedachten. ‘Oh sorry, ik dacht even terug aan vorig jaar.’

Haar beste vriendin Sanne woonde vlak naast haar en dus fietsten ze elke dag samen naar school en weer terug. Marit en Sanne waren al vriendinnen sinds de kleuterklas. Op een van de eerste schooldagen zat Sanne helemaal alleen in de klas, met dikke tranen op haar wangen. Ze miste haar moeder. Marit zag dit en twijfelde geen moment. Ze stapte op Sanne af, sloeg haar arm om haar klasgenootje heen en zei geruststellend: ‘Ik zorg wel voor je.’ Sanne moest lachen en droogde haar tranen. Vanaf dat moment waren die twee bijna onafscheidelijk. Op school waren ze altijd samen te vinden, maar ook na school en in de vakanties spraken ze samen af. Toen ze op de basisschool zaten, konden ze samen naar school toe lopen, maar nu ze naar de middelbare school gingen, moesten ze een eindje fietsen. Gelukkig zaten ze nog steeds bij elkaar in de klas en konden ze elke dag samen fietsen. Ze konden zich geen leven voorstellen zonder elkaar.

Ook vandaag fietsten ze samen. ‘Ik ben zo benieuwd welke attracties er dit jaar allemaal zijn,’ zei ze enthousiast tegen haar vriendin. ‘En al helemaal wat de nieuwe attractie is.’

‘Ik hoop iets van een achtbaan of spookhuis,’ zei Marit met een brede grijns op haar gezicht. ‘Dat lijkt me zo gaaf!’ Sanne schudde

haar hoofd. ‘Mij veel te wild! Het schommelschip en de botsauto’s zijn voor mij al meer dan genoeg spanning.’

‘Nou, die komen er zeker!’ riep Marit lachend en ze wees naar een plek verderop, waar ze al druk bezig waren om de botsauto’s op te bouwen. ‘Ik herken die attractie nog van vorig jaar.’ Sanne glimlachte en keek opgelucht naar enkele andere herkenbare attracties.

Omdat iedereen het hele jaar zo uitkeek naar dit evenement, waren de scholen die week gesloten. Ook veel bedrijven sloten hun deuren en zelfs de supermarkt was maar beperkt geopend. Iedereen wilde immers vrij zijn om te genieten van het feest! Straks zat iedereen van ’s morgens vroeg tot ’s avonds laat op de kermis. Er was genoeg te doen voor de hele familie. Behalve de spannende attracties waren er ook gokautomaten en tal van etenskraampjes waar je heerlijk eten, verfrissende drankjes en zoete lekkernijen kon kopen. En in de grote tent hoorde je de vetste muziek, die iedereen uitnodigde om te dansen en te feesten.

Al babbelend en dromend fietsten de twee vrolijk verder naar huis. Nog een paar dagen geduld en dan was het zover. ‘Ik zie je morgen weer!’ riep Marit terwijl ze rechtsaf sloeg naar haar huis. ‘Tot morgen!’ riep Sanne terug met een brede glimlach. Toen Marit even later naar binnen liep, kwam de geur van verse thee haar al tegemoet. Haar moeder was druk bezig met het avondeten. ‘Fijn dat je er weer bent, Marit,’ zei haar moeder. ‘Hier heb je een lekker kopje thee.’

‘Lekker, mam.’ Marit en haar moeder gingen samen aan tafel zitten. ‘Ze zijn al druk bezig met het opbouwen van de kermis,’ vertelde Marit aan haar moeder. ‘Maar er is nog niets bekend over de nieuwe

attractie. Heb jij toevallig al iets gehoord, mam?’ Haar moeder schudde haar hoofd. ‘Nee, nog niks. Het is echt afwachten. We zullen vast snel meer weten.’

‘Herinner je je nog vorig jaar?’ zuchtte Marit. ‘Oh ja,’ zei moeder. *Do you fear the night* was echt geweldig!’ Vorig jaar was er een attractie genaamd *Do you fear the night?* oftewel: Ben jij bang in het donker? Het was een spannende rit met karretjes voor twee personen die over een rails reden. Ineens kwam er dan een kap over het karretje heen en werd het pikkedonker. In het donker begon een spannend verhaal, compleet met licht- en geluidseffecten, waardoor de rit uiteindelijk super spannend was. Het tempo werd aangepast aan het verhaal. Soms ging de rit snel, dan weer langzaam. Af en toe schudde het karretje heen en weer. Enkele mensen gilden en een paar kleine kinderen kwamen huilend naar buiten. Het bleek enger dan ze gedacht hadden. Marit zag dit en was meteen enthousiast geworden. Als die kinderen het al eng vonden, dan vond zij het vast leuk. Het kon haar niet eng of snel genoeg gaan. Ze wilde het ook proberen. Eerst vond ze het maar saai, maar zodra het verhaal begon en het licht en geluid erbij kwamen, was Marit verkocht. Op het bord voor de attractie stond zelfs aangekondigd welk verhaal je zou horen, zodat je nooit twee keer naar hetzelfde hoefde te luisteren. Marit en haar moeder waren er meerdere keren samen in geweest. ‘Zelfs Sanne vond het leuk,’ zei Marit enthousiast.

Haar jongere broertje Sjoerd had er ook al zin in. Hij mocht dan een stuk jonger zijn dan Marit, bang was hij zeker niet. Hij wilde altijd overal in. Helaas had hij af en toe pech en mocht hij er niet in omdat

hij te klein of te jong was, maar meestal vond hij wel een manier om er toch in te kunnen. Soms ging hij samen met een van hun ouders of zijn zus en andere keren verzoon hij gewoon een smoesje om er in te mogen. Eén keer stond hij op zijn tenen bij de meetlat en een andere keer glipte hij stiekem naar binnen toen niemand keek. Sjoerd werd er steeds handiger in.

Marit moest tijdens de kermis vaak op haar broertje passen en daar had ze echt een hekel aan. Hij liep steeds weg en wilde overal in, terwijl zij de helft van de attracties maar kinderachtig vond. Ze stond vaak lang te wachten en dat ging van haar kostbare tijd af die ze zelf nodig had. Dit jaar hoopte ze dat het eens anders zou zijn en dat ze niet steeds op hem hoefde te letten. Misschien kon ze deze keer een deal sluiten met haar ouders?

De volgende dag, toen de twee vriendinnen weer langs het kermisterrein fietsten, zagen ze bij de ingang een enorme poster met de aankondiging van een gloednieuwe attractie. Hij zag er veelbelovend uit: *Durf jij je leven te geven? Maak een ritje met de VR-Ride en beleef een echt avontuur.* Marits ogen begonnen te glimmen. ‘Dat ziet er cool uit,’ zei ze enthousiast. Ze stopten even om het aanplakbiljet van dichterbij te bekijken. ‘Wat zou het zijn?’ vroeg Marit terwijl ze nieuwsgierig naar de tekst keek. Sanne trok haar wenkbrauwen op. ‘Nou, ik weet het niet hoor,’ zei ze een beetje huiverig. ‘Het lijkt me best spannend... Alleen die tekst al!’

‘Precies, dat maakt het juist leuk!’ antwoordde Marit met een grijns. ‘Ik kan niet wachten.’ Ze keek naar het terrein, maar zag alleen nog maar een wagen staan, helemaal dicht en ingeklapt. ‘Jammer, we

kunnen er nog niets van zien. Hopelijk zien we straks na school meer,' zei ze hoopvol. 'Kom, we moeten nu echt gaan.' Ze stapten weer op hun fietsen en traptten vrolijk verder richting school.

Op school troffen ze hun klasgenoten, die de poster ook al hadden opgemerkt. Het was drukker en lawaaiiger dan anders. Kinderen stonden in groepjes bij elkaar te fluisteren en te giechelen. Iedereen zat druk te speculeren over de nieuwe attractie. Sommige kinderen waren erg enthousiast en konden niet wachten tot ze erin mochten. Maar anderen waren juist wat terughoudender. Zij hielden niet van verrassingen en spanning. 'Ik sta vooraan in de rij,' riep Joost zelfverzekerd. Hij was een jaar ouder dan de rest van de klas, omdat hij ooit was blijven zitten. Daardoor vond hij zichzelf extra stoer. Hij kreeg altijd alles wat zijn hartje begeerde. Zijn ouders verdienden goed en als enig kind hoefde hij niets met broertjes of zusjes te delen. Joost schepte altijd graag op over zichzelf en hoe stoer hij wel niet was. Zijn klasgenoten vonden dit gedrag maar niets en probeerden dit zoveel mogelijk te negeren. Alleen zijn beste vriend Maarten vond hem helemaal geweldig. Die twee waren altijd samen te vinden en kenden elkaar al heel erg lang. Hun ouders waren bevriend met elkaar en daardoor hadden Joost en Maarten elkaar ook al vroeg leren kennen.

Iedereen was opgewonden. Zelfs Marco had een dromerige blik in zijn ogen en een speels lachje om zijn mond. Marco was een stille, verlegen jongen. De kinderen lieten hem altijd een beetje links liggen en maakten grappen over hem. Hij had soms vreemde ideeën en hij zag er raar uit. Hij zat altijd alleen, achter in de aula of in een hoekje

van het schoolplein, en hoorde nergens bij. Eigenlijk wilde niemand hem erbij hebben. Marit vond het altijd wel een beetje zielig voor hem. Steeds als ze hem wilde vragen om erbij te komen zitten, hield Sanne haar tegen. ‘Ach, laat nou,’ zei ze dan, of ‘kom, we gaan.’ En dan liet ze zich weer overhalen door haar vriendin om met de rest van de klasgenoten mee te doen. Net toen ze Marco wilde vragen wat hij van de nieuwe attractie vond, ging de bel en moesten Marit en haar klasgenoten naar de les.

Na school fietste de halve klas met Marit en Sanne mee naar het kermisterrein. Iedereen was nieuwsgierig naar de nieuwe attractie en hoopte al iets te kunnen zien. Uit de poster kon niemand opmaken wat er nu precies bedoeld werd, maar één ding was zeker, hij had hun aandacht getrokken. ‘Wat zouden ze bedoelen met durf jij je leven te geven?’ vroeg Marit zich af. ‘Hoe zou die attractie werken?’ Iedereen was nieuwsgierig. ‘Laten we het gaan vragen,’ zei Joost direct. Hij gooide zijn fiets aan de kant en liep vastberaden naar het hek. Het terrein was nog gesloten. Zonder aarzelen klom hij eroverheen en liep het terrein op richting de VR-Ride. ‘Kom op, watjes!’ riep hij triomfantelijk naar de rest.

De wagen was inmiddels opengeklapt. Er waren karretjes zichtbaar en een rails. ‘Het lijkt wel een beetje op een achtbaan,’ mompelde Joost. ‘Ja, inderdaad,’ zei Sanne. Aangemoedigd door Joost zijn woorden, was de rest hem achternagelopen. Marit wreef in haar handen. ‘Dit belooft wat,’ zei ze opgewonden. Iedereen keek nieuwsgierig naar de uitgeklapte wagen. Er moest nog heel wat gebeuren voordat de attractie volledig in elkaar gezet was en ze meer te weten zouden komen.

Het terrein was vol met mensen die druk bezig waren met het inrichten van hun plek en het opbouwen van hun attracties. Maar bij de VR-Ride was niemand te bekennen. ‘Waar is iedereen dan?’ vroeg Joost met opgetrokken wenkbrauwen. ‘Ik zie helemaal niemand. Je zou toch verwachten dat er iemand zou zijn om dit ding in elkaar te zetten?’ Ze keken rond over het terrein, maar iedereen was bezig en niemand leek zich te bekommeren om de half opgebouwde attractie naast hen. ‘Nou, er zit niets anders op dan af te wachten,’ zuchtte Marit. Teleurgesteld wierp ze nog een laatste blik op de vreemde wagen. Langzaam liepen ze terug naar hun fietsen en gingen ieder hun eigen kant op naar huis.

Het wachten duurde lang. De dagen kropen langzaam voorbij. Iedereen had moeite om zich deze laatste dagen op school nog te kunnen concentreren. De opwindning nam steeds meer toe. Het was zo leuk om te zien hoe het terrein telkens weer veranderde als ze erlangs fietsten. Elke keer was er weer een nieuw stukje opgebouwd en was er meer zichtbaar, alsof de kermis langzaam tot leven kwam. Soms leverde het teleurgestelde reacties op, maar meestal was iedereen enthousiast. Sommige attracties werden razendsnel opgezet en kwamen pas op het laatste moment aan, terwijl andere wel een week nodig hadden en daarom extra vroeg arriveerden. Het leek wel alsof de kermis ieder jaar groter werd, ondanks dat ze altijd op hetzelfde uitgestrekte weiland bij de boerderij aan de dorpsrand stond. Hoeveel attracties er ook kwamen, er was altijd genoeg ruimte.

Niet alleen de inwoners van Grienhorst keken reikhalzend uit naar de kermis. Ook mensen uit de omliggende dorpen en steden kwamen

speciaal voor dit jaarlijkse evenement naar Grienhorst. Ieder jaar barstte het weer van de mensen. Maar ondanks de drukte keek iedereen er enorm naar uit. Niemand vond het erg om lang in de rij te moeten staan of te moeten dringen om een bestelling door te geven. Tenslotte was dit evenement het hoogtepunt van het jaar. Dat had iedereen er wel voor over.

Het was bijna zover. Nog één dag en dan zou het grote feest beginnen. De kermis begon altijd met een grote vuurwerkshow. Daarna ging iedereen de tent in voor een hapje en een drankje en begon de gezelligheid. Voor de jongste kinderen was er een poppenkastvoorstelling en voor de oudere kinderen een talentenjacht. Elk jaar weer waren er zoveel talenten; kinderen die prachtig konden zingen, een toneelstuk hadden voorbereid of een gedicht voordroegen. Alles kon en alles mocht. Er waren zelfs echte acrobaten, kinderen die salto's maakten en indrukwekkende trucs lieten zien.

Vroeger hadden Marit en Sanne ook altijd meegedaan aan de talentenjacht. Soms zongen ze samen een liedje en soms deden ze wat gymnastische trucjes. Hoewel ze nooit de eerste prijs hadden gewonnen, vonden ze het ieder jaar weer fantastisch om mee te doen. De opwindning als je op het podium stond, was nog steeds voelbaar. Meedoen was belangrijker dan winnen! Er waren elk jaar zoveel kinderen die meededen, met allemaal verschillende talenten, waardoor het ieder jaar weer lastig was om een winnaar te kiezen. Inmiddels waren Sanne en Marit er te oud voor. Ze mochten al een paar jaar plaatsnemen tussen de volwassenen, die onder het genot van een hapje en een drankje van alle optredens genoten. Oké, ze kregen nog

steeds een alcoholvrij drankje in plaats van een biertje of een wijntje, maar dat deed er niet toe. Ze voelden zich beiden al heel groot en stoer.

Toen Marit en Sanne de laatste ochtend voor de kermis langs het weiland fietsten, zagen ze dat alles inmiddels was opgebouwd. Eindelijk konden ze zien wat er allemaal te beleven viel. De bots-auto's stonden klaar en de kraampjes voor suikerspinnen, olieballen en friet stonden op hun plek, al waren de luiken nog dicht. En daar, op zijn vertrouwde plek, stond de draaimolen. Veel bekende attracties waren terug, maar er waren ook nieuwe dingen te ontdekken. Vanmiddag zouden ze proefdraaien om te zien of alles goed werkte. Het moest natuurlijk wel helemaal veilig zijn. Uit school zouden ze met zijn allen gaan kijken.

Het was leuk om te zien hoe alles getest werd. Zo kreeg je alvast een voorproefje en wist je meteen hoe alle nieuwe attracties zouden werken. De verlichting en de muziek maakten het helemaal af; daarvoor kreeg het terrein ineens een heel andere sfeer. Overal klonk muziek die door elkaar heen galmde. Je kon elkaar bijna niet meer verstaan. 'Kijk daar,' wees Sanne, 'daar staat de VR-Ride.'

'Net zo verlaten als gisteren,' zei Marit een beetje teleurgesteld. 'Maar hij is nu in elk geval wel opgebouwd. Laten we vanmiddag kijken hoe die werkt.' Nu knikte Marit enthousiast en haar ogen begonnen te glimmen. 'Het lijkt op een achtbaan. Ja, daar wil ik zeker in.' Sanne keek een beetje huiverig. Ze hield niet van achtbanen. Maar ze was toch benieuwd naar de attractie en zou vanmiddag zeker kijken bij het proefdraaien. Misschien viel het allemaal wel mee, dacht ze.

De voorbereidingen

Eindelijk was het zo ver. De laatste schooldag was voorbij en de vakantie begon. Een hele week lang geen school, maar plezier en feesten. Zodra de bel ging, renden de kinderen joelend naar buiten. ‘Wie er het eerste is!’ schreeuwde Joost nog net voor hij de deur uit sprintte. De rest rende lachend achter hem aan.

Vandaag was het nog rustig op het terrein. Alleen de kinderen en de medewerkers van de kermis waren er. De rest van het dorp zou morgen pas komen. Zoals elk jaar genoten de kinderen volop van dit voorproefje. Ze liepen over het weiland en keken hun ogen uit. Bij iedere attractie bleven ze even stil staan om te kijken naar het proefdraaien. De kraampjes met eten en drinken waren nog steeds gesloten en hadden hun klep nog dicht. Aan de buitenkant hing slechts een plaatje dat liet zien wat er werd verkocht. ‘Kijk nacho’s!’ riep Marit blij en wees naar een kraam met een plaatje van smeltende kaas en tortillachips. ‘En daar suikerspinnen.’ Verlekkerd keken de meiden rond naar alle verschillende kraampjes. Morgen zouden hier de heerlijkste geuren vanaf komen, maar voor nu moesten ze het nog even doen met de plaatjes op de gesloten luiken.

‘Laten we naar de botsauto’s gaan,’ stelde Sanne voor. Ze kreeg een twinkeling in haar ogen. Het was een van haar lievelingsattracties. Marit en Sanne liepen er samen heen. De medewerkers testten alle auto’s een voor een. Ook de muziek en het geluid werden getest. Af en toe klonk er door de speakers: ‘Test, test!’ of ‘Laat je horen!’

De twee meiden liepen verder naar de draaimolen. ‘Mijn lievelingsattractie,’ zei Sanne met een knipoog. ‘Ja, inderdaad,’ zei Marit lachend. ‘Pas maar op dat je er niet misselijk van wordt,’ plaagde ze terug. Ze kende haar vriendin door en door en wist precies hoe ze over alle attracties dacht.

Dromerig dacht ze terug aan vroeger, toen ze voor het eerst samen in de draaimolen mochten. Sanne moest en zou persé op een paard zitten. Ze hadden zelfs een ander kind om moeten kopen met een snoepje om haar erop te laten, anders zou ze een flinke keel op zetten. Ze grinnikte bij de herinnering. Inmiddels waren ze te groot voor de draaimolen, maar elk jaar plaagde ze haar vriendin ermee. Sanne was het inmiddels wel gewend en maakte er nu zelf ook grapjes over. Lachend bleven ze even staan kijken hoe de draaimolen begon te draaien. De paarden, koetsjes en auto’s draaiden langzaam rond. ‘Het is gek om een lege draaimolen te zien,’ zei Marit. ‘Maar morgen zit hij vol met kleine kinderen,’ antwoordde Sanne geruststellend. ‘Ja, inclusief mijn broertje,’ zuchtte Marit en ze rolde met haar ogen. ‘Die wil overal in, zelfs in deze kinderachtige draaimolen.’ Ze deed alsof ze kokhalsde en stak haar vinger in haar mond voor extra effect. ‘Ach laat hem toch,’ zei Sanne. ‘Als hij dat nu leuk vindt. Voor je het weet is hij er te groot voor en mag hij er niet meer in.’

‘Ik hoop niet dat ik dit jaar weer de helft van de tijd op hem moet passen,’ zuchtte Marit geïrriteerd. ‘Op die manier kan ik nooit in de leuke attracties.’

‘Het komt vast wel goed. En anders help ik je wel,’ zei Sanne troostend

en ze sloeg een arm om haar beste vriendin heen. ‘Kom op, laten we verder gaan naar het schommelschip.’

Ze hadden er flink de pas in en toen ze bij het schommelschip aankwamen, zagen ze het schip al hoog de lucht in gaan. Het testen was al in volle gang. ‘Oh dat gaat zo hoog. Ik word daar altijd misselijk van,’ klonk een stem naast hen. Het was Marco die plotseling uit het niets naast hen was komen staan. ‘Mij niet gezien,’ voegde hij eraan toe. Marit keek verrast op. ‘Oh hoi, Marco! Nou het kan mij niet gek genoeg. Ik vind dit schip zelfs bijna saai. Maar Sanne vindt hem geweldig,’ zei ze, ‘of niet Sanne?’ Ze porde Sanne in haar zij. Sanne knikte en zei: ‘Het voelt alsof je vliegt en hoog in de wolken zweeft.’ Ze keek Marit met twinkelende ogen aan. ‘We gaan hier wel samen in he?’

‘Vooruit dan maar!’ lachte Marit. Met zijn drieën liepen ze verder over het terrein. Ze bleven even kijken naar een attractie met een hele rij stoeltjes naast elkaar. ‘Deze was er vorig jaar ook,’ zei Marco. ‘Echt supervet. Die hele rij stoeltjes draaide rond en ging op en neer.’

‘Werd je hier dan niet misselijk van?’ vroeg Marit verbaasd aan haar klasgenoot. Marco schudde zijn hoofd. ‘Nee, gek genoeg niet. Ik denk dat het komt omdat deze opzij ging, in plaats van naar voren en naar achteren.’ Hij haalde nog even zijn schouders op. ‘Ik ben vooral blij dat hij niet over de kop gaat,’ zei Sanne opgelucht. ‘Op deze manier durf ik er wél in.’ Dromerig bleef ze even staan kijken hoe de stoeltjes in beweging kwamen. Het had een hypnotiserend effect. ‘Misschien ga ik daar morgen wel een paar keer in.’

‘Are you ready?’ schalde het ineens uit de luidsprekers. Sannes hart

maakte een sprongetje van schrik. Marit en Marco barstten in lachen uit. ‘Slecht geweten?’ plaagde Marit. Lachend liepen ze verder. ‘Nou die doet het goed!’ zei Marco met een knipoog. Verderop stond Joost met zijn beste vriend Maarten en een paar andere klasgenoten. Hij stond wild te gebaren en te lachen. ‘Natuurlijk heeft hij weer praatjes,’ zuchtte Sanne en rolde met haar ogen. ‘Wat een opschepper!’ Ze keken elkaar geërgerd aan. ‘Hij wordt elk jaar irritanter.’

‘Ach laat hem maar,’ zei Marco en haalde zijn schouders op. Ze liepen richting Joost, die naar de nieuwe attractie stond te kijken. ‘Ik ben echt niet bang!’ riep hij met een zelfverzekerde grijns. ‘Wie gaat er morgen allemaal nog meer in deze nieuwe attractie?’ Een paar kinderen staken twijfelend hun hand op. ‘Echt wel!’ riep Marit enthousiast. ‘En Sanne gaat mee! Toch Sanne?’ Sanne keek geschrokken naar Marit en schudde heftig haar hoofd. Maar Joost leek het niet te zien. ‘Tof! Dan zie ik jullie morgen wel,’ zei hij, terwijl hij wegliep. Maarten en nog een paar kinderen volgden hem op de voet. ‘Maar...,’ probeerde Sanne nog. Maar Marit viel haar snel in de rede. ‘Ach joh, doe niet zo bang en probeer eens een keertje wat nieuws. Dit ziet er toch niet zo eng uit?’

Ze waren nog maar met zijn tweeën over. Zelfs Marco was vertrokken. Sanne keek nog eens goed naar de attractie. Ze zag een grote vierkante ruimte en een soort van rails, net zoals bij een achtbaan. ‘Hij lijkt niet over de kop te gaan. Misschien valt het toch wel mee,’ mompelde ze voorzichtig. ‘Wat zou er in die vierkante ruimte dan allemaal te zien zijn?’ vroeg Sanne nu wat harder. Ze probeerden door het raam te gluren, maar het was pikkedonker binnen. ‘Helaas kunnen we niets zien,’ mompelde Marit teleurgesteld. De lampen van

de VR-Ride waren nog niet aan en het klonk verdacht stil. ‘Wanneer zouden ze deze gaan proefdraaien?’ vroeg ze nieuwsgierig. ‘Misschien later op de middag?’ antwoordde Sanne. ‘Of zouden ze dit misschien vanmorgen al gedaan hebben?’

Plotseling kwam er iemand naar buiten lopen. ‘Zijn jullie er klaar voor om je leven te geven?’ riep een man met mysterieuze stem. Sanne en Marit keken verschrikt op naar de man die op hen afkwam. De man had een grote zwarte krulsnor en droeg een hoge hoed die zijn kale hoofd bijna verborg. Hij was erg mager en hij zag lijkkleek. Zijn huid was zo licht dat hij bijna doorschijnend leek.

‘Wat bedoelt u daarmee?’ vroeg Marit een tikje angstig. ‘Hoe werkt deze attractie? Dit lijkt een gewone achtbaan.’ De man keek hen met een mysterieuze glimlach aan en zei vervolgens: ‘Niets is wat het lijkt. Wat is echt en wat niet?’ Hij zei het op zo’n toon dat het leek alsof hij rechtstreeks uit het theater kwam. Toen haalde de man iets uit zijn zak en gaf het aan hen. ‘Twee gratis kaartjes voor de VR-Ride en vergeet vooral niet om je vrienden mee te nemen!’ Hij hield de kaartjes tussen zijn lange, dunne vingers. ‘Dank u wel,’ zei Marit blij en haar ogen begonnen te stralen van blijdschap. ‘J-ja bedankt,’ stamelde Sanne en ze kromp ineen. Nu kon ze er helemaal niet meer onderuit.

Nieuwsgierig keken ze naar de kaartjes. Het waren witte kaartjes waarop de tekst ‘VR-Ride’ stond geschreven in grote rode letters. Het leek wel alsof de letters er pas op waren geverfd en de verf helemaal uitgelopen was. Het zag er spannend uit. Maar het meest opvallende

was toch wel het enge gemaskerde gezicht die erop stond en hen met een griezelige glimlach aan leek te kijken.

‘Hoe werkt deze attractie?’ vroeg Marit nogmaals, zowel nieuwsgierig als nerveus. Ze keek de man aan en zag ineens zijn gele ogen. Even schrok ze ervan, maar ze herstelde zich snel weer en luisterde naar de woorden van de man. ‘Dit is geen gewone achtbaan,’ begon de man te vertellen. ‘Verderop staan een aantal karretjes. In elke kar is plek voor twee personen.’ Hij keek de twee meiden heel doordringend aan en ging verder. ‘Zodra iedereen zit, krijgen jullie een speciale bril: een VR-bril die je op moet zetten.’

‘VR-bril?’ vroeg Marit nieuwsgierig. Ze was onder de indruk van het verhaal van de man. ‘Ja, je weet wel,’ zei Sanne snel. ‘Een virtual reality bril. Daarmee lijkt het alsof je in een andere wereld bent en alles echt meemaakt, terwijl je gewoon op je stoel zit.’

‘Precies,’ knikte de man goedkeurend. Sanne bloosde. ‘Je zit dus in het karretje met een VR-bril op. Terwijl de karretjes rijden, zien jullie een speciale wereld. Het voelt levensecht!’ Hij grijnsde een beetje bij die laatste woorden. Maar Sanne en Marit zagen dit niet. Marit was erg enthousiast. ‘Kom op Sanne. Dit moeten we doen!’ Sanne knikte alleen maar. Ze was nog steeds een beetje angstig. ‘Wat voor wereld is het dan?’ vroeg Marit. Nu was ze nog nieuwsgieriger. ‘Dat hou ik nog even geheim,’ lachte de man geheimzinnig. Marit keek een beetje teleurgesteld, maar zei toen snel: ‘Ik ben erg benieuwd. Nogmaals bedankt voor de kaartjes. Tot morgen!’ Ze pakte Sanne bij de hand en rende weg.

Thuis aangekomen vertelde Marit enthousiast aan haar moeder over

de nieuwe attractie en de gratis kaartjes die zij en Sanne hadden gekregen. ‘Wat zijn jullie toch een bofkonten,’ glimlachte moeder. ‘Die attractie klinkt echt leuk!’ gilde Sjoerd, die net de kamer in kwam stormen. ‘Daar wil ik ook in.’

‘Nou ik denk niet...,’ begon Marit, maar haar moeder viel haar al in de reden en zei: ‘Waarom neem je je broertje morgen niet mee in de VR-Ride?’

‘Maaaam,’ klaagde Marit. ‘Ik wil niet altijd op hem passen. Hij is zo’n baby.’

‘Ik ben geen baby!’ riep Sjoerd verontwaardigd uit en balde zijn vuisten. ‘Je bent zelf een baby!’

‘Marit, ik verwacht wel een beetje verantwoordelijkheid van jou. Jij bent de oudste,’ zei moeder streng. ‘Je kunt je broertje best meenemen.’ Marit wist alweer hoe laat het was. Dit ging ze niet winnen. Het zag ernaar uit dat ze toch weer opgescheept zat met haar broertje, net als de afgelopen jaren. Ik probeer het later nog wel een keertje, dacht ze en geïrriteerd liep ze naar boven toe, naar haar slaapkamer. Ze plofte neer op haar bed en pakte haar telefoon. Boos appte ze het hele gebeuren door aan haar vriendin. ‘Balen!’ appte Sanne terug. ‘Maar komt goed, ik help je.’

‘Je bent een topper!’ appte Marit weer terug. ‘Tot morgen!’

Het was zaterdagochtend. Marit werd al vroeg wakker. De eerste zonnestralen kwamen nog nauwelijks haar kamer binnen. Ze greep haar telefoon. ‘Ben je al wakker?’ type ze snel naar haar vriendin. Even bleef het stil, maar uiteindelijk klonk er toch een piepsignaal. Er was een berichtje terug. ‘Ja!’ stond er. ‘Hoe laat spreken we af?’ ‘Ik kom je om 10 uur wel halen,’ appte Marit terug. Ze stapte uit bed

en kleepte zich aan. Het was nog stil in huis. De rest van de familie was nog in diepe slaap. Ik denk dat het niet lang meer duurt voor de rest wakker wordt, dacht ze. Ze pakte de boterhammen en de kaas en maakte haar ontbijt klaar. Toen ze net klaar was, werd de rest van het gezin langzaam wakker.

Iedereen was in rep en roer voor de grote dag. De opwindning was voelbaar in het hele huis. Haar vader liep vrolijk de trap af en was als eerste beneden. ‘Zo meid, ben je er klaar voor?’ vroeg hij, terwijl hij een grote slok koffie nam. Marit knikte enthousiast. ‘Hier kijk ik echt het hele jaar naar uit,’ zei vader. Ook voor hem was het één groot feest. Een week lang geen suf kantoor, maar plezier, eten en drinken en vooral vrije tijd. Ver weg van dat suffe kantoor. ‘De vuurwerkshow vanavond wordt vast weer spectaculair. Hij lijkt elk jaar beter.’ Er verscheen een lachrimpeltje om zijn mond.

Hoewel de grote vuurwerkshow vanavond pas begon, was er overdag ook al van alles te beleven. De etenskraampjes openden al vroeg hun deuren om de mensen te lokken met hun heerlijke geuren. Suikerspinnen, popcorn, oliebollen en patat. Je kon het zo gek niet bedenken of het was er wel. Marit begon al te watertanden bij de gedachte aan al dat lekkers. Wat zal ik het eerst nemen? vroeg ze zich af. Een zoete suikerspin, een bakje zoete popcorn of toch maar die heerlijke goudgele frietjes met mayo? Ze likte een keer langs haar lippen. Ze kon niet wachten. ‘Ik heb om tien uur afgesproken bij Sanne, papa, we gaan samen naar de kermis.’ ‘Dat is prima meid. Dan zien we jullie daar vanavond wel bij de vuurwerkshow.’

Om iets voor tieners stapte Marit de deur uit, op weg naar Sanne. Ze griste nog snel haar telefoon en portemonnee mee. Het gratis kaartje brandde in haar zak. Sannes ouders waren ook al in rep en roer. ‘Ha Marit, gezellig dat je er bent,’ zei de moeder van Sanne met een warme glimlach. Marit vond het altijd erg gezellig bij Sanne thuis. Haar ouders waren hele hartelijke mensen waarbij iedereen zich altijd direct thuis voelde. ‘Wil je een kopje thee Marit?’

‘Ja graag,’ zei Marit en ze plofte naast Sanne en haar vader neer op de bank. Het gesprek ging meteen over de VR-Ride. Iedereen was nieuwsgierig naar die mysterieuze attractie. Er was zo weinig van bekend.

Marit nipte van haar thee en keek naar haar vriendin. Sanne zat naast haar. Ze leek nog steeds een beetje nerveus, al probeerde ze dat goed te verbergen door enthousiast mee te praten over de kermis. Sanne had haar ouders al verteld over de nieuwe attractie en het gratis kaartje dat ze hadden gekregen. ‘Ik vind het knap van je dat je mee durft in de VR-Ride Sanne,’ zei haar moeder en ze keek trots naar haar dochter. Ze wist hoe haar dochter kon reageren op nieuwe dingen. ‘Ik denk dat je vader en ik er ook een keertje in gaan’ en ze gaf vader een knipoogje. Vader knikte. ‘Het klinkt erg leuk.’

‘Ach, je zult zien dat het superleuk is,’ verzekerde Marit haar. ‘Bovendien, hoe erg kan het nou zijn? Het is maar een VR-bril en de achtbaan gaat niet over de kop.’

‘Dat is het mooie van nieuwe dingen proberen. Vaak valt het reuze mee. Je vindt het vast zo leuk dat je nog een keer wil,’ zei haar moeder lachend. Sanne lachte een beetje verlegen terug maar zei niets. ‘En stel dat je het niks vindt, dan heb je het tenminste geprobeerd,’

voegde haar vader er aan toe. ‘Het komt goed,’ zei Marit nogmaals en ze legde bemoedigend een hand op haar knie. Sanne knikte langzaam.

Sannes moeder liep terug naar de keuken om de theepot te halen en de glazen nog eens bij te schenken. ‘Heb jij gezien dat die man gele ogen had?’ vroeg Marit plotseling aan Sanne. ‘Nee, wat bedoel je?’ vroeg Sanne nieuwsgierig. ‘Die man die ons die gratis kaartjes gaf, had gele ogen,’ zei Marit weer. ‘Het zag er best wel eng uit.’

‘Nee dat heb ik niet gezien,’ zei Sanne. ‘Ik was te veel met de uitleg van die attractie bezig. Het zijn vast van die gekleurde contactlenzen,’ merkte Sanne op, ‘die zie je wel vaker.’

‘Ja dat zal het inderdaad wel geweest zijn. Het paste wel mooi bij de rest van zijn kleding. Dat zag er ook al zo raar uit.’

‘Een echte showbusiness man,’ grapte Sanne. Marit lachte, maar ergens in haar achterhoofd bleef het beeld van de man met zijn gele ogen door haar hoofd spoken. ‘Ja, vast gewoon een act,’ zei ze uiteindelijk, meer om zichzelf gerust te stellen dan Sanne. ‘Hij deed wel heel mysterieus. Hopelijk valt die attractie niet tegen.’

‘Zullen we dan maar?’ vroeg Marit, terwijl ze haar lege kopje op tafel zette. Sanne haalde diep adem en stond op. ‘Oké laten we dan maar gaan.’

‘Misschien valt er nog wel een leuke prijs te winnen,’ lachte haar moeder. Er waren altijd spellen of gokautomaten waarmee je prijzen kon winnen. In feite kocht je die prijzen natuurlijk gewoon, door al het geld dat je uitgaf aan iedere beurt dat je het ging proberen. Maar dat maakte de pret er niet minder om. Vroeger kwamen ze vol trots thuis met een grote knuffel of een andere prijs, als ze mee

hadden gedaan met touwtrekken of eendjes vissen. Maar tegenwoordig waagden ze zich liever aan andere spellen. Er was een rad van fortuin waarbij je leuke prijzen kon winnen, de kop van jut, waarbij je zo hard mogelijk met een hamer op een knop moest slaan en de kop van 'Jut' dan hopelijk omhoogvloog. Als die de bovenkant van de paal raakte klonk er een belletje en won je een prijs. Helaas waren Marit en Sanne daar niet sterk genoeg voor. Je kon ook schieten op een doelwit met een geweer of proberen een knuffel of andere prijs uit één van de grijpautomaten te krijgen. Ondanks dat de grote attracties pas de volgende dag, na de vuurwerkshow, van start gingen was er toch al genoeg te beleven. 'Tot straks,' riep Sanne. Ze zwaaide naar haar ouders en liep de deur uit.

Buiten stapten Marit en Sanne op hun fietsen. Hoe dichterbij ze kwamen hoe opgewondener ze werden. Ze parkeerden hun fietsen in de daarvoor bestemde rekken en liepen het terrein op. Dit jaar waren er ook lachspiegels. Sanne en Marit gingen in de rij bij het spiegeldoolhof staan. Het was nu nog niet zo heel druk. Verderop zagen ze hun klasgenoten. 'Kijk, Joost en Maarten zijn er ook al. En verderop zie ik Inge en Sara ook.'

Al snel waren ze aan de beurt in het spiegeldoolhof. Steeds gingen ze de verkeerde kant op en botsten ze tegen de spiegels. 'Kijk mij nou,' hoorden ze iemand verderop roepen. Ze keken naar hun eigen spiegelbeeld en moesten erg hard lachen om al die rare beelden. De ene keer waren ze lang en mager. De andere keer klein en dik. Soms stonden ze op de kop of waren ze ineens overal om hen heen zichtbaar. Het was nog best lastig om de weg te vinden.

Maar uiteindelijk lukte het. ‘Dat was leuk,’ lachte Marit. ‘Ja die moeten we straks nog eens doen,’ vond Sanne. Ze struinden het terrein af en bleven af en toe even staan praten met een klasgenootje of kennis.

‘Zullen we kijken of we een knuffel kunnen scoren?’ stelde Sanne voor. Marit haalde haar schouders op. ‘Waarom ook niet?’ Ze liepen naar de grijpmachine waar Joost net zijn laatste poging had gedaan, maar zonder succes. ‘Zo, proberen jullie het ook?’ vroeg Joost met een flauwe glimlach. ‘Het lijkt makkelijker dan het is, hoor.’ Marit pakte haar portemonnee en haalde er wat muntjes uit. ‘Dat zullen we nog wel eens zien,’ zei ze zelfverzekerd terwijl ze een muntje in de machine gooide. Ze stuurde de grijper richting een knuffelbeer die een beetje scheef lag. De grijper landde op de knuffel en klapte dicht. Maar op het moment dat de grijper weer omhoog ging, glipte de knuffel ertussenuit en viel terug in de bak. ‘Nou ja zeg!’ riep ze verontwaardigd. ‘Dit ding is vast kapot.’

Joost lachte hardop. ‘Ik zei het toch? Die dingen zijn bijna onmogelijk te winnen.’ Marit snoof en stapte opzij zodat haar vriendin erbij kon. Sanne bekeek de machine goed en koos een kleinere knuffel die dichter bij het gat lag. Ze stuurde de grijper voorzichtig naar de juiste plek en liet hem zakken. Tot haar grote verrassing pakte de grijper de knuffel goed vast en bracht hem naar het gat. ‘Ik heb hem!’ juichte ze blij toen de knuffel in de bak viel. Ze haalde hem eruit en hield hem triomfantelijk omhoog. ‘Ja, goed zo Sannel’ riep Marit blij. ‘Dat zal hem leren,’ dacht Sanne nog. ‘Zullen we nu een suikerspin halen?’ Ze draaiden zich om en keerden Joost de rug toe.

Het spektakel begint

Marit en Sanne vermaakten zich uitstekend. Eindelijk was er eens wat te doen in dit saaie dorp, dus ze wilden er geen seconde van missen. Ze liepen het hele terrein over en gingen van kraam naar kraam. Ze genoten van elke seconde. Het was inmiddels superdruk. Overall waren mensen die net als zij ook alles wilden beleven. Sanne en Marit probeerden nog bij een aantal andere spellen te winnen, maar helaas. ‘Ach we kunnen niet steeds winnen,’ zei Sanne opgewekt. Tussen de middag haalden ze een broodje bij een van de kraampjes en ze dronken een heerlijke beker warme chocolademelk met slagroom. ‘Wat een heerlijke dag,’ zei Marit tevreden. Sanne knikte. Ze genoten met volle teugen en de tijd vloog voorbij. Voor ze er erg in hadden werd de vuurwerkshow al aangekondigd. ‘Kom Sanne, we moeten naar de tent,’ zei Marit terwijl ze snel de laatste frietjes naar binnen propte. Ze sleurde haar vriendin mee. Nu verzamelden alle mensen zich bij de tent. Sommigen kwamen nu pas het terrein op om deze avond bij te wonen. Om hen heen werd het terrein steeds stiller en donkerder, maar bij de tent brandde het licht volop en klonk er vrolijke muziek. ‘Dit wordt een perfecte avond,’ zei Marit tevreden.

Hoewel Grienhorst maar een klein dorpje was, viel de plaats onder het bestuur van de stad Helmwold. Helmwold was een redelijk grote stad. Het had een modern winkelcentrum, een grote bibliotheek, een zwembad, meerdere gezellige kroegen en zelfs een bioscoop. Zodra Marit en Sanne oud genoeg waren om samen op stap te gaan

waren ze regelmatig in de stad te vinden. Vaak om te shoppen, maar ze gingen ook wel eens samen naar de film of spraken af met klasgenoten in de bibliotheek. Helaas moesten ze er wel een eind voor fietsen, maar dat hadden ze er graag voor over.

Elk jaar kwam de burgemeester van Helmwold naar de Kermis van Grienhorst en zoals altijd hield hij op de eerste dag, voorafgaand aan de vuurwerkshow, een praatje om iedereen welkom te heten. Ook dit jaar klom de burgemeester het podium al op voor zijn toespraak. ‘Ik zal het kort houden,’ zei hij met een brede glimlach. Waarop ineens een oorverdovend gejoel losbarstte. De burgemeester moest lachen. ‘Ik zie het al. Jullie hebben er zin in.’ Daarna ging hij verder met zijn toespraak. Hij sloot af met de woorden: ‘Ik wens jullie allemaal heel veel plezier en een fantastische week.’ Er klonk een daverend applaus en direct erna schoot de eerste vuurpijl al de lucht in. Achter elkaar schoot de ene pijl na de andere de lucht in. Het was een prachtige show, met veel kleuren en vormen. Iedereen keek met open mond naar het spektakel. Er klonken vreugdekreten als ‘Ooh!’ en ‘Aah!’ De meiden genoten met volle teugen. Ze keken elkaar stralend aan. ‘Wat is dit mooi he?’ schreeuwde Marit. Ze moest haar best doen om boven het lawaai van het vuurwerk uit te komen. ‘Ja, echt prachtig,’ schreeuwde Sanne terug. Ze wees naar de lucht waar net een vuurpijl uiteenspatte in allemaal kleine gekleurde bolletjes. ‘Deze vind ik de mooiste van allemaal.’

Na de vuurwerkshow verdwenen alle grote mensen naar de tent voor een hapje en een drankje. Daar bleven ze de rest van de avond. Er stonden lange rijen tafels met bankjes en een aantal statafels.

Marit en Sanne liepen met de grote mensen mee naar de tent. Zij hoorden daar nu ook bij. ‘We moeten mijn ouders zoeken,’ zei Marit. ‘Die verwachten mij hier.’ Ze baanden zich een weg tussen de menigte door tot ze hen hadden gevonden. Samen zochten ze een plek om te zitten. Even later schoven ook de ouders van Sanne aan, net op tijd voor de talentenjacht. Sjoerd, Marits broertje, deed ook mee en zou een aantal moppen gaan tappen. Hij keek thuis vaak naar cabaretiers op tv en droomde ervan later zelf ook een cabaretier te worden.

Er deden veel kinderen mee, maar eindelijk was het Sjoerds beurt. Hij was erg zenuwachtig, maar deed het desondanks toch erg goed. Hij schudde de ene grap na de andere uit zijn mouw en iedereen moest lachen om zijn moppen. Marit, Sanne en hun ouders klapten het hardst van allemaal. Toch ging de eerste prijs naar een meisje uit groep vier. Zij had erg goed gezongen. ‘Die wordt later een echte ster,’ had Marits moeder gezegd toen het meisje aan de beurt was. ‘Wat een prachtige stem heeft dat meisje.’ De tweede prijs ging naar een jongen met een indrukwekkende goochelact. Hij was erg goed. Niemand wist hoe hij al die trucs deed. Tot slot werd de derde prijs uitgereikt aan een groepje dansers. ‘Ik vond die meidengroep veel beter dan die suffe dansers’, mopperde Sanne. ‘Ja, dat vond ik ook,’ knikte Marit. ‘Die anderen waren echt een stuk beter, zij hadden minstens tweede moeten worden.’

Die eerste avond was het erg gezellig. Iedereen zat met elkaar te kletsen, lachen en drinken. Overal zag je mensen genieten. Het werd behoorlijk laat. Het feest ging nog een lange tijd door. Maar uiteindelijk werd het

rustig en ging iedereen naar huis en naar bed. De ouders met kleine kinderen vertrokken als eerste naar huis, daarna vertrokken de tieners en tot slot raakten ook de volwassenen uitgepraat en keerden huiswaarts. Het werd stil op het terrein. Ook Marit, Sjoerd en Sanne vertrokken met hun ouders naar huis.

De volgende ochtend zou Marit eindelijk de VR-Ride uit kunnen proberen. Ze keek er enorm naar uit. Door de opwindning kon ze maar moeilijk in slaap komen. Ze was erg blij dat Sanne ook mee wilde met de rit. Nou ja wilde... Nu ze dat gratis kaartje had gekregen en Joost op haar ingepraat had, kon ze er niet meer onderuit. Nu moest ze wel. Met een glimlachje om haar mond viel Marit uiteindelijk toch in slaap.

Sanne daarentegen was nog veel langer wakker. Ze kon de slaap niet goed vatten. Die stomme Joost ook, dacht ze gefrustreerd. Ze zag een beetje op tegen morgen. Dan zou ze eraan toe moeten geven en in die vreselijke VR-Ride moeten stappen. Samen met Marit, Joost, Maarten en een heleboel andere kinderen uit hun klas. ‘Had ik dat gratis kaartje maar nooit gekregen,’ zei ze hardop. In haar hoofd zat ze al allerlei manieren te bedenken om er onderuit te komen. Ik kan doen of ik ziek ben, dacht Sanne. Maar nee dat geloven ze nooit. Misselijk dan? Of misschien moet ik zogenaamd mijn arm breken. Maar wat ze ook verzong, het was allemaal niet goed genoeg. De rest zou daar nooit in trappen. Er zat niets anders op. Ze zou haar angst moeten overwinnen en de rit moeten maken. Hopelijk viel het mee. Ze deed een schietgebedje. Na een lange tijd viel ze tenslotte toch in slaap.

Marit had de wekker vroeg gezet, zodat ze op tijd wakker zou worden voor de grote dag. Om half negen hadden ze met zijn allen afgesproken bij de VR-Ride. Ze wilden persé de eersten zijn, al ging de kermis pas om negen uur open. Zo wisten ze zeker dat ze vooraan in de rij zouden staan. Marit hoopte maar dat Sanne op tijd klaarstond. De rest van het gezin was ook vroeg wakker geworden. ‘Ah, goed dat ik je zie, Marit,’ zei haar moeder met een glimlach. ‘Jij zou Sjoerd vandaag meenemen naar de kermis hè?’

‘Kan ik hem niet morgen meenemen? We zouden met zijn allen in de VR-Ride gaan, Mam,’ protesteerde Marit. Sjoerd hoorde dit en reageerde meteen. ‘Jaaa, ik wil daar ook in!’

‘Nou, je hoort het,’ zei haar moeder weer. ‘Sjoerd vindt het helemaal geen probleem. Hij kan toch gewoon mee? Wij komen rond twaalf uur en dan nemen we hem van je over.’ Ze keek Marit met een bemoeidigende blik aan. ‘Een paar uurtjes maar. Sjoerd is zo ongeduldig, die wil niet langer wachten.’ Marit zuchtte eens diep. Ze kwam er echt niet onderuit. ‘Maar dan moet je wel over vijftien minuten klaar staan Sjoerd,’ zei ze. ‘Want ik heb om half negen afgesproken met de anderen.’

‘Geen probleem,’ lachte Sjoerd en hij propte zijn boterham met grote happen naar binnen. ‘Klaar!’ riep hij vijf minuten later al, met een trots gezicht.

‘Hier heb je wat geld,’ zei vader en lachte Marit toe. ‘Veel plezier, we zien jullie straks.’ Marit en Sjoerd trokken hun schoenen en jassen aan, pakten hun tas en sprongen op de fiets. ‘Doei,’ riepen ze beiden nog net voor ze wegfietsten. ‘We moeten eerst Sanne ophalen,’ herinnerde Marit haar broertje. ‘Daarna fietsen we door naar de kermis.’

Sjoerd fietste gewillig met Marit mee. Hij was dolblij dat hij niet hoefde te wachten en nu al mee mocht naar de Kermis. Ik hoop maar dat Sanne al klaar is, dacht Marit bezorgd. Ze kende haar vriendin goed genoeg om te weten dat ze soms op het laatste moment nog met een smoesje kon komen. Maar deze keer had ze geluk. Sanne stond al klaar. 'Ben je er klaar voor?' vroeg Marit. Sanne knikte, al zag ze er wel een beetje bleekjes uit. 'Kom, dan gaan we.'

De VR-Ride

Marit, Sanne en Sjoerd waren duidelijk niet de enigen die vroeg op pad waren. Voor de hekken stonden al groepjes kinderen te wachten tot het terrein eindelijk open zou gaan. 'Tussen hen zagen ze ook enkele klasgenoten staan. 'Dat wordt straks rennen,' zei Marit grijnzend tegen Sjoerd en Sanne. Sjoerd grijnsde terug, net zo opgewonden als zij. 'Kijk, daar heb je Joost en Maarten ook al,' zei Marit. Ze zwaaide enthousiast naar hen. De twee jongens waren druk aan het praten en maakten grote gebaren. 'Moet je horen,' zei Sanne. 'Ze zijn weer eens aan het opscheppen over hoe stoer ze zijn.' 'Ha, dat durf ik makkelijk, ik kan niet wachten!' riep Maarten luid, alsof iedereen het moest horen. Joost gaf hem een klap op zijn schouder en lachte mee. Even later kwam Marco er ook bij staan, een beetje terughoudend en op afstand van de rest. 'Wat durf jij echt wel?' vroeg Marit nieuwsgierig. 'Mijn VR-bril de hele rit ophouden,' zei Maarten trots. 'Pff, dat durf ik anders ook wel,' zei Marit stoer.

Doordat de tieners met elkaar aan het praten waren, ging de tijd lekker snel. Al snel gingen de hekken open en kon iedereen naar binnen. 'Rennen!' riep Marit en ze trok Sanne en Sjoerd met zich mee. Helaas lukte het niet om helemaal vooraan te staan in de rij, maar ze konden zeker met zijn allen in de eerste rit mee. Marit en Sanne hoefden geen kaartje te kopen en konden zo langs de kassa lopen, maar Sjoerd moest dit nog wel. 'Yes, het is gelukt. We zitten met zijn allen samen, in de allereerste rit,' zei Marit blij. 'Ik dacht

even dat je niet zou komen Sanne?’ zei Joost minachtend en hij snoof, ‘dat je niet zou durven.’ Sanne keek hem aan en slikte even, maar ze reageerde niet op hem. Ze voelde haar wangen gloeien. Stiekem zat ze hem best wel te knijpen en ging ze inderdaad liever niet, maar ze hield zich groot. Ze zocht een gevat antwoord om terug te zeggen, maar ze kon niets bedenken. ‘Tuurlijk durft ze wel,’ antwoordde Marit in haar plaats. ‘Ze heeft zelfs een gratis kaartje gekregen omdat ze er zóveel zin in had.’ Maarten en Joost keken een beetje jaloers. ‘Laat zien dan?’ zei Joost argwanend. Met een triomfantelijke blik haalde Sanne het kaartje uit haar zak en liet het aan ze zien. ‘Hoe kom je daar nu weer aan?’ vroeg Maarten. Zijn ogen werden groot van verbazing. ‘Gewoon gekregen!’ zei Sanne bits. Nu waren ze pas echt jaloers. Net goed, dacht Sanne. Dat zal ze leren. Sjoerd keek eens achterom. ‘Moet je kijken hoelang de rij al is.’ Nu keek de rest ook achterom. ‘Wow,’ zei Marit. ‘Iedereen wil deze rit meemaken.’ De rij werd steeds langer en er kwamen nog steeds mensen bij, die net als hen ook de attractie wilden proberen. Alleen de allerkleinste kinderen liepen door naar de draaimolen en een paar andere kleuterattracties.

Op de basisschool werden ieder jaar altijd enkele gratis kaartjes uitgedeeld voor een attractie en wat lekkers. De jongste kinderen kregen vaak een kaartje voor de draaimolen en de middenbouw een kaartje voor de botsauto’s. De bovenbouw mocht meestal een ritje maken in de calypso. Een spannende attractie, die leek op een octopus, waarbij je in karretjes zat die aan grote armen hingen en in alle richtingen werden geslingerd.

Ook mocht je altijd iets lekkers uitkiezen, een zakje snoep of een suikerspin. Marit en Sanne zaten niet meer op de basisschool en kregen helaas geen gratis kaartjes meer. Sjoerd had dit geluk nog wel. ‘Na de VR-Ride ga ik wat lekkers halen met mijn bon,’ zei hij tegen Marit. ‘Dat is goed,’ antwoordde ze glimlachend.

Ineens werd de ketting opzijgeschoven en mocht de eerste groep mensen doorlopen. ‘Sanne en ik willen graag naast elkaar zitten, Sjoerd,’ zei Marit snel. ‘Prima,’ antwoorde Sjoerd luchtig. ‘Ik ga wel alleen zitten.’ Gelukkig vond hij dat niet erg, hij durfde echt alles. Maarten en Joost zaten ook naast elkaar. ‘Mag ik naast je zitten?’ hoorden ze ineens iemand achter hen mompelen. Het was Marco, die het blijkbaar ook gelukt was om vooraan in de rij te staan. ‘Ja hoor,’ mompelde Sjoerd en hij schoof een stukje op, zodat Marco erbij kon. Ze zaten in het karretje achter Marit en Sanne. Helemaal vooraan zaten een jongen en een meisje van hun school. Marit wist alleen dat ze broer en zus waren en dat ze een klas lager zaten, maar verder kende ze hen niet echt. Meteen daarachter zaten Joost en Maarten. Dan nog twee volwassen mannen en daarachter Sanne en Marit, gevolgd door Sjoerd en Marco. De rij werd afgesloten door een gezin: vader en dochter in het ene karretje en moeder en zoon in het andere. En tot slot helemaal achteraan zaten nog twee klasgenoten van hen, Inge en Sara.

Toen iedereen zat kwam er een meneer langs om de kaartjes op te halen en de veiligheidsbeugels te controleren. Hij duwde op elke beugel om er zeker van te zijn dat alles goed vastzat. Daarna liep hij rond met een grote bak. ‘In verband met de veiligheid en om te

voorkomen dat jullie je spullen kwijtraken verzoek ik jullie om alle losse spullen en tassen in deze bak te leggen. Na de rit kunnen jullie ze weer ophalen.’ Sanne legde haar tas in de bak bij de andere spullen die er al in lagen. Marit twijfelde even, maar besloot haar telefoon in haar jaszak te stoppen en de rits goed dicht te doen. Gelukkig kon ze haar zakken afsluiten. Ze voelde er niets voor om haar mobieltje in die bak te leggen. Je wist nooit wat er mee kon gebeuren. Die meneer zei wel dat het veilig was en ze hun spullen straks weer terugkregen, maar je wist maar nooit. Er lagen al behoorlijk wat spullen in de bak: zonnebrillen, een paar jassen en zelfs een portemonnee, maar niet iedereen had iets in te leveren.

De kaartjescontroleur was helemaal in stijl gekleed. Hij droeg een cape en een masker en zijn lange haar zat in een paardenstaart. Sanne rilde even toen ze hem zag. Ze konden zijn gezicht niet zien. ‘Zijn jullie er klaar voor?’ bulderde de speaker. ‘Jaaaaaaa!’ antwoordde iedereen in koor. De man deed VR-brillen uit en zei: ‘Zet deze op voor de ultieme ervaring.’ Zijn gezicht vertrok een beetje toen hij dat zei. ‘Gaaf,’ zei Joost enthousiast terwijl hij zijn bril opzette. ‘Ik ben zo benieuwd,’ zei Marit tegen Sanne. Ook zij zetten hun bril op. ‘Die man ziet er wel een beetje eng uit,’ merkte Sanne op. ‘Heb je dat masker gezien?’ Marit knikte. ‘Maar heb je ook gezien dat hij een vinger mist?’ zei Marit. Sanne schudde haar hoofd, maar kreeg meteen helemaal de kriebels. ‘Ik zag het toen hij die kaartjes controleerde.’

Nadat iedereen goed vast zat, de spullen waren ingeleverd en iedereen zijn bril had opgezet, liep de man naar binnen toe en startte de

muziek. Sanne kon niet meer reageren, want zodra de muziek begon te spelen, gingen de VR-brillen vanzelf aan. De man vroeg via de luidspreker of alle brillen het deden en gelukkig deden ze het allemaal. Net voor de rit begon zei hij nog even: ‘Nog één ding... *De uitgang is aan de achterkant. Om terug te keren moet je omkeren.*’ Lang tijd om hierover na te denken hadden ze niet, want het avontuur begon!

Welkom bij de VR-Ride, stond er op het scherm, komen jullie mee? Precies op dat moment verschenen er allemaal verschillende dieren, waaronder een aantal dinosaurussen. ‘Oh er komen ook dino’s in voor,’ zei Sjoerd blij. Hij was gek op dinosaurussen. ‘Heb je misschien toch je spookhuis en achtbaan in één,’ grinnikte Sanne. ‘Haha, ja je hebt gelijk,’ zei Marit lachend. ‘Laten we gaan!’ klonk het door de luidsprekers. Sanne zocht Marits hand en kneepte er even in. Daar gingen ze. De karretjes kwamen langzaam in beweging. Eerst kregen ze een soort introductie. Op het scherm van hun VR-bril, zagen ze zichzelf. Of tenminste, het moest erop lijken. Terwijl de karretjes in beweging kwamen, zag je op het scherm eenzelfde achtbaan rijden met mensen erin, die langzaam langs allerlei beesten reed. Af en toe hapte of gromde er een dinosaurus. Maar ze zagen ook andere enge en gevaarlijke dieren. Plotseling zagen ze op het scherm de achtbaan omhoog rijden en meteen voelden ze hun eigen karretje ook omhooggaan. Sanne werd wat rustiger. Als het zo blijft valt het wel mee, dacht ze.

Boven de achtbaan stak de kop van een draak uit, met zijn bek al open, alsof hij de karretjes wilde opeten. Maar gelukkig verdween de kop net op tijd weer. De kinderen achterin de achtbaan slaakten

een gillette. Maar, wat omhooggaat moet ook weer naar beneden. Terwijl de achtbaan naar beneden schoot, werden ze op het scherm achtervolgd door een grote arend, een enorme roofvogel. Hier en daar hoorde je wat mensen gillen. Marit wist niet of dat nu was omdat het karretje snel naar beneden banjerde of door de achtervolging van de vogel. Zelf vond ze het nog niet eng. Vlak voor haar hoorde ze Joost roepen: ‘Kom maar op! Dit is toch niet eng?’

Plotseling zagen ze op het beeldscherm van de VR-bril een donkere grot. ‘Oh, hopelijk wordt het nu spannend,’ zei Marit tegen haar vriendin en stootte haar aan. De grot kwam dichterbij. Ineens werd alles donker en zagen ze helemaal niets meer. Het leek alsof de VR-bril ermee stopte, het scherm werd helemaal zwart. Maar vlak daarna verschenen er lichtflitsen en hoorden ze gekraak. Verderop hoorden ze een brul van een of ander beest. Sannes hart maakte een sprongetje van schrik. Ze vond het best wel eng. Ze zocht de hand van haar vriendin en pakte die vast. Joost en Maarten lachten hard en ook Sjoerd joelde van plezier. Zij vonden die speciale effecten in die grot juist supercool.

Heel langzaam zagen ze een lichtje in de verte. Blijkbaar kwam er een eind aan de tunnel. Ze konden weer wat zien. Marit wilde haar teleurstelling al laten blijken, maar zag dat de wereld er ineens heel anders uit zag. Ze waanden zich ineens in een soort jungle. Om hen heen waren dinosaurussen, net zoals ze eerder ook al hadden gezien, maar ze zagen ook andere dieren.

Een paar brachiosaurussen aten blaadjes van de boomtoppen. ‘Dat

is een brachiosaurus,' riep Sjoerd enthousiast toen een van hen de kinderen even aankeek. 'Een planteneter met een hele lange nek, zodat hij goed bij de bovenste blaadjes kan.' Gelukkig leken de mensen in de achtbaankarretjes niet interessant genoeg voor de langnek en ging hij weer verder met eten. 'En daar lopen een paar ankylosaurussen.' Sjoerd wees enthousiast naar een paar andere dieren verderop. Hij was dol op dinosaurussen en zijn kennis kwam nu goed van pas. De rit ging verder de jungle in, waar steeds meer dieren om hen heen te zien waren. 'Helaas voor jou zijn het niet alleen maar dino's', grapte Marit en ze keek achterom naar haar broertje. Ze zag de brede lach op zijn gezicht. Hij glunderde van de pret. Iedereen genoot van dit moment. 'Kijk, leeuwen!' schreeuwde het jongetje achter hen enthousiast. 'En daar in de boom zie ik nog een aap!'

'Kijk daar,' riep het meisje en wees naar iets verderop. In de verte zagen ze een schaduw vliegen. Ze konden niet zien wat het was, daarvoor was het nog te ver weg. Maar het krioelde wel hard. Ze drukten hun handen over hun oren tegen het lawaai. 'Jemig, wat krioelen die beesten hard', riep iemand. Het karretje raasde langs de leeuwen en reed verder met volle snelheid. Plotseling voelde Sanne iets in haar haar. 'Aaah!' gilte ze hard. 'Wat is er Sanne?' vroeg Marit verbaasd. 'Ik... ik.. v-voelde ie-iets in mijn haar,' stotterde ze. Net op dat moment zagen ze een grote vogel rakelings over hen heen vliegen, die met zijn poten de haren van Sanne raakte. 'Jeetje, dat voelde heel echt,' zei Sanne bibberend terwijl ze met haar handen over haar hoofd streek. 'Dat hebben ze dan knap gedaan,' lachte Marit. 'Je weet dat dit niet echt is he?' zei ze geruststellend tegen haar vriendin.

Ineens kwam het karretje met een schok tot stilstand. Ze konden er niet uit, de vergrendeling zat nog dicht. De rails liep nog een klein stukje verder, maar ook die hield uiteindelijk op. Iedereen was verbaasd en ze begonnen allemaal door elkaar te praten. ‘Wat zou er nu gebeuren?’ vroeg Marco. Hij was de hele tijd opvallend stil geweest, dus toen hij ineens iets zei, schrok Marit bijna. ‘Oh Marco, ik was bijna vergeten dat je er ook was.’

‘Dat ben ik wel gewend,’ antwoordde Marco. ‘Iedereen negeert me altijd.’ Marit reageerde maar niet op deze opmerking en zei daarom snel: ‘Waarom zou het karretje hier stil blijven staan?’ Sanne keek om zich heen. ‘Het lijkt wel een soort jungle, merkte ze op.’ Voor zich hoorde ze de twee mannen met elkaar praten. ‘We zijn in een soort beestenwereld beland,’ zei de een. ‘Ja gaaf he?’ antwoordde de ander. Er zijn hier zelfs dinosaurussen. ‘Gelukkig kan ons niets gebeuren, we zitten tenslotte niet echt in deze wereld.’ Ze moesten beiden lachen.

Plotseling begon de grond te trillen. Het karretje trilde mee. De tieners hielden hun adem in. Spannend! ‘Dit begint er al meer op te lijken,’ zei Joost. ‘Die speciale effecten zijn wel gaaf hè?’

‘Hoe doen ze dat toch?’ vroeg de man in het karretje achter Joost en Maarten. ‘Het voelt allemaal zo echt.’

‘Ja, het is echt knap gedaan,’ zei de man naast hem. De grond trilde opnieuw en in de verte klonk een diep gegrom.